

Rose

水千丞
สุ่ยชียินฉิง

เขียน

hongse
แปล

UDDC studio
ปก

火焰
戒装
2

ลับคดี
ร้อนรุ่ม
ซ่อน
ปริศนา

Rose

火焰戎装
 ลีบคฤ
 ร้อน
 ช่อน
 ปรีศินา

水千丞
 ส่วยเซี่ยนเฉิง
 เซี่ยน

hongse
 แผล

การอ่าน คือรากฐานที่สำคัญ

สืบคดีร้อน ชอนปริศนา 2
火焰戎装

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of 《火焰戎装》(Fight The Fire)
Author © 水千丞 (Shui Qian Cheng)
Thai edition rights under license granted by 北京水千丞文化传媒有限公司
(Beijing ShuiQianCheng Media Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตามพร.ลิขสิทธิ์ และพร.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8604-2
เผยแพร่ครั้งแรก มกราคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ชลสิทธิ์ เซนนีคูต
บรรณาธิการต้นฉบับ สาวิตย์ แก้วโมลา • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลีน
ศิลปกรรมปก ศิริพร เสนายอด • ออกแบบรูปเล่ม กุณทีรา บงแก้ว • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโซ
พิสูจน์อักษร รมิตา แสงสวัสดิ์, ส่องนา ภัคตรีวัลย์

คำนำสำนักพิมพ์

ดูเหมือนว่าหลาย ๆ คดีที่เกิดขึ้นจะมีความเกี่ยวข้องกับลัทธิบูชาไฟ ที่ชอบวางเพลิงเพื่อฆ่าคน ไหนจะเว็บไซต์ต้องห้ามที่เบื้องหลังมีอาชญากรรมมากมายซ่อนอยู่ สถานการณ์ที่ทวีความตึงเครียดมากขึ้น ทำให้นักผจญเพลิงจากกองเพลิงหวงและตำรวจจากสถานีถูรหงอยู่ต้องรีบช่วยกันค้นหาความจริง และเปิดโปงตัวจริงของคนร้ายที่ซ่อนอยู่ในเงามืด

เหตุการณ์เมื่อสิบแปดปีก่อนค่อย ๆ ถูกเปิดเผยออกมาทีละน้อยจากพยานคนสำคัญ ท่ามกลางบรรยากาศชวนจุกจิกหัวใจ ความสัมพันธ์ระหว่างกองอิงเสียนกับเทรินอู้พัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น โมเมนต์ชวนให้หัวใจเต้นแรงถูกเลิฟอย่างต่อเนื่องในเล่มนี้ แต่นั่นจะเป็นเพราะเทรินอู้คิดไปเพียงฝ่ายเดียวหรือไม่... เพราะทันทีที่เทรินอู้เปิดเผยรสนิยมของตนเองออกมา กองอิงเสียนก็มีท่าทีที่เปลี่ยนไป

เรื่องราวความรักที่มาพร้อมกับหน้าที่สุดอันตราย มุมมืดในจิตใจมนุษย์ที่รอวันระเบิดออกมา จะทำให้ผู้อ่านใจเต้นตึกตักและอยากเอาใจช่วยตัวละครได้มากแค่ไหน เรามาพลิกหน้ากระดาษไปพิสูจน์พร้อมกันเลยดีกว่าครับ

Rose

จากใจนักเขียน

亲爱的泰国读者朋友们，
ขอบคุณทุกคนที่รัก
หนังสือเล่มนี้
愛你们 ♡

2023.12.25

เพื่อนๆ นักอ่านชาวไทยที่รัก

ขอบคุณทุกคนที่รักหนังสือเล่มนี้
รักทุกคน

ส่วยเขียนเจีง ♡

TRIGGER WARNING

Abuse (การทำร้าย ใช้ความรุนแรง)

Angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้น กดดัน)

Attempted Suicide (การพยายามฆ่าตัวตาย)

Blood (มีเลือด)

Child Death (มีเด็กตาย)

Coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำ
ในสิ่งที่ไม่อยากทำ)

Death (การตาย)

Gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง)

Imprison (การกักขังหน่วงเหนี่ยว)

Manipulation (การโน้มน้าว ล่อลวง ปลุกฝังความคิดบางอย่าง
เพื่อให้เป็นไปอย่างที่คุณคนหนึ่งต้องการ)

Massacre (การสังหารหมู่)

Murder (การฆาตกรรม)

Occult (ความเชื่อหรือการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเร้นลับ)

Amputation (การตัดแขนตัดขา)

Animal Death (มีสัตว์ตาย)

Attempted Self-Sacrifice (การพยายามพลีชีพตัวเอง)

Homophobia (การดูถูกเหยียดหยามหรือมีอคติต่อคนรักร่วมเพศ)

PTSD (ความวิตกกังวลที่เกิดหลังพบเจอเหตุการณ์สะเทือนขวัญ)

Pyromania (โรคชอบจุดไฟ)

Snake (มีงู)

Suicide (มีการกล่าวถึงการฆ่าตัวตาย)

ท้าว พากันจ้องชายสองคนที่ปรากฏตัวตรงปากซอย หนึ่งในนั้นมีคนตัวสูงที่รูปร่างท่าทางคล้ายกับชายสวมชุดที่เห็นในกล้องวงจรปิด

เสียงของไซ้เจียงดังออกมาจากวิทยุสื่อสาร “เซีย ฉันทันไปแค่สองนาที่เองนะ”

กิงอิงเสียนกล่าว “รอพวกเขาเดินไปแถวๆ ถึงขยะข้างถนน แล้วเราจะเข้าล้อมหน้าหลัง พยายามอย่าให้เกิดความวุ่นวาย ไซ้เจียง นายไปดูที่ห้องเช่าพวกเขาหน่อยว่ามีคนร้ายหลุดรอดไปหรือเปล่า” เขาพูดพลางเปิดประตูรถลงจากรถ

เหรินอู๋กำลังลงรถตาม แต่กิงอิงเสียนกลับพลิกมือดันประตูกลับไปอย่างแรง “นายรอในรถ”

เหรินอู๋ไม่พอใจมาก ๆ เลยลดกระจกลงแล้วเอ่ย “ครั้งก่อนฉันยังให้นายมายุ่งงานฉันได้เลยนะ”

“นั่นเพราะนายชวนฉัน ตอนนี้นั้นขอให้ฉันอยู่ไนโรถ” ท่าทีของกิงอิงเสียนเด็ดขาดหนักแน่น “ห้ามลงมาเด็ดขาด”

เหรินอู๋เบะปาก

กิงอิงเสียนจัดเนกไทแล้วหันหลังเดินไปหาผู้ต้องสงสัย ตำรวจนอกเครื่องแบบสองคนลงจากรถตู้แล้วก้าวเข้าประชิดจากอีกฝั่ง

ขณะที่กิงอิงเสียนอยู่ห่างจากชายสวมชุดอีกไม่กี่สิบเมตร ชายสวมชุดก็เห็นเขาเข้า ร่างกายชะงักนิดหน่อยอย่างเห็นได้ชัด

เหรินอ้อคิดในใจว่า กงอิงเสียนคงไม่รู้ตัวว่ารูปลักษณ์ภายนอกตัวเอง สะดุดตาแค่ไหน ไม่เหมาะจะออกมาจับผู้ร้ายเลยจริง ๆ

เป็นดังที่คิด ไม่รู้ว่าเกิดสะดุดใจหรือจำกงอิงเสียนได้ หนึ่งในผู้ต้อง-
สงสัยพูดอะไรบางอย่างกับพรรคพวก ก่อนที่ทั้งคู่จะหันหลังวิ่งหนี

เหล่าตำรวจพากันไล่กดทันที

ผู้ต้องสงสัยแยกกันหนีคนละซอย พวกเขาวิ่งเข้าไปในย่านพักอาศัย
ที่มีผู้คนร่อยเปด

กงอิงเสียนไล่ตามชายสวมสูทไปติด ๆ แล้วให้เจ้าหน้าที่อีกสองคนตาม
พรรคพวกที่เหลือ

ชายสวมสูทเคยมีประวัติทำร้ายร่างกาย ถือเป็นอาชญากรรมรุนแรง
เหรินอ้อรู้ว่าในพื้นที่ที่มีประชากรแออัดแบบนี้ ตำรวจจะไม่ใช้ปืนหากไม่จำเป็น
จริง ๆ หนึ่งเพราะกลัวประชาชนจะโดนลูกหลง สองเพราะกลัวจะก่อให้เกิด
ความตื่นกลัว เหรินอ้อเป็นห่วงกงอิงเสียนเลยผลักประตูออก กระโดดลงจาก
รถแล้วไล่ตามไปด้วย

เขามุดไปตามตรอกแคบที่เต็มไปด้วยผู้คน ทั้งตากผ้า ตากธนูพีช
ขายของชำ คั่วเกาลัด กระจายอยู่ทั่วทุกมุมของตรอก เห็นได้ชัดว่าเขา
คุ้นเคยกับย่านนี้เป็นอย่างดี สาธารณูปโภคพื้นฐานที่นี่เยี่ยมมาก พื้นถนน
เป็นหลุมเป็นบ่อ บ้านเรือนเก่าโหลวม ทุกซอกมุมมอบอวลไปด้วยกลิ่นเหม็น
ของขยะและน้ำเสีย

เหรินอ้อตามแผ่นหลังของกงอิงเสียนจากที่ไกล ๆ พลังคิดว่าถึงอีกฝ่าย
จะบอบบาง แต่เวลาทำคดี จะสปรกหรือเหนื่อยก็ไม่เคยลังเล เห็นได้ว่า
จิตใจหนักแน่นแค่ไหน

กงอิงเสียนตะโกนเสียงกร้าว “หยุด นี่ตำรวจ!”

ชาวบ้านที่เห็นเหตุการณ์ต่างพากันแยกหลบเป็นสองฝั่ง

สมรรถภาพร่างกายของชายสวมสูทดีใช้ได้ เขาวิ่งเร็วมาก กงอิงเสียน
ไล่ตามไปติด ๆ รองเท้าหนังแฮนด์เมดไม่ใช่ตัวเลือกที่ดีสำหรับการวิ่งย่าน
บึงหนที่ขรุขระเป็นหลุมบ่อ แต่ก็สามารถไล่ตามไปได้ติด ๆ

ชายสวมสูทยิ่งวิ่งยิ่งถลาลึก ลนลานวิ่งเข้าไปในซอยตัน

“หยุดวิ่งได้แล้ว!”

เขาเหลียวมองกองอิงเสียนเวบหนึ่งและสังเกตเห็นถึงขยะข้างกำแพง จึงไม่รอช้า รีบปีนขึ้นถึงขยะแล้วกระโดดเกาะกำแพงทันที

กองอิงเสียนวิ่งมาถึงหน้าถึงขยะ แต่คว้าเท้าชายคนนั้นไม่ทัน อีกฝ่าย พลิกตัวข้ามกำแพงไปเสียก่อน

เหรินอ้อเพิ่งเลี้ยวเข้ามาก็เห็นกองอิงเสียนกำลังกระโดดกับที่ ยึดแรงจาก ผาถึงขยะกระโดดข้ามกำแพงไปอย่างคล่องแคล่วว่องไว ในฐานะนักดับเพลิง ไม่ว่าจะปีนกำแพงด้วยมือเปล่าหรือเดินเหินบนหลังคาล้วนเป็นทักษะที่ผ่านการฝึกฝนมาแล้ว เขาจึงไล่ตามไปติด ๆ อย่างไม่ลังเล

พอกองอิงเสียนกระโดดลงพื้นได้ ก็คว้าไม้ที่วางข้าง ๆ เฝ้าแล้วโยนไปทางชายสวมชุด

ไม้กระแทกกลางหลังอย่างจัง แต่เขาแค่ชะงักเล็กน้อย แล้ววิ่งหนีต่อ อย่างไม่คิดชีวิต กองอิงเสียนวิ่งตามไปราวกับลมกรด จากนั้นกระโดดรวบตัวชายสวมชุดจนล้มลงกับพื้น

เขาร้องลั่น พยายามตะเกียกตะกายลุกขึ้น กองอิงเสียนปล่อยหมัดชุดไปสองที แต่จู่ ๆ เขาก็สลัดแขนจนหลุดได้สำเร็จ หางตากองอิงเสียนเลื้อยเห็นประกายโลหะสีเงินฉายวาบท่ามกลางม่านรัตติกาล

ไม่ทันเห็นชัดว่ามันคืออะไร กองอิงเสียนก็เบี่ยงตัวหลบไปด้านข้างตามสัญชาตญาณ ก่อนจะได้ยินเสียงของมีคมเฉือนผ้าขาด มีบางอย่างตกลงพื้นดังต๊อบ

กองอิงเสียนลี้ภัยไปกับพื้นสองรอบกว่าจะทรงตัวได้ เขานั่งยองกับพื้นแล้วก้มมอง ได้รักรั้วชายของเสื้อสูทถูกกรีดเป็นทางยาว สายของซองปืนขาดสะบั้น ปืนพกหล่นอยู่ตรงกลางระหว่างเขาทั้งสอง แต่อยู่ใกล้ชายสวมชุดมากกว่า

ชายคนนั้นถือมีดสั้นด้วยสีหน้าเกรี้ยวกราด สายตาเพ่งมองปืนที่อยู่บนพื้นบ่อยครั้ง เพราะมีดสั้น จึงมองอยู่พักหนึ่งจนแน่ใจว่าสิ่งที่ตกอยู่คือปืน

กองอิงเสียนหยุดกายลุกด้วยสีหน้าถึงทึง แกะกระดุมเสื้อสูทออกอย่างเกรี้ยวกราด เขาถอดเสื้อนอกแล้วปาลงพื้น

ในตอนนั้นเอง เทรินก็ป็นขำมกำแพงแล้วกระโดดลงพื้นอย่างคล่องแคล่ว

กงอิงเสียนอึ้งงัน มองค้อนเทรินอีกทีหนึ่ง ครั้นเห็นชายสวมสูตัก้มตัวจะไปเก็บปืน เขาก็สาวเท้ากระโจนเข้าไป

มือข้างหนึ่งของชายสวมสูตัก็บปืนที่ตกอยู่ ส่วนอีกข้างควมมีดสั้นจ้วงแทงตำรวจตรงหน้าอย่างโหดเหี้ยม กงอิงเสียนเบี่ยงตัวหลบแล้วลือกแขนเขาไว้ กระซอกอีกฝ่ายเข้ามา พร้อมใช้มืออีกข้างควมับที่ข้อมือแล้วหักลงอย่างแรง

ชายสวมสูตักรีตร้อง จำใจปล่อยมีดสั้นทิ้ง ก่อนจะเตะไปที่ช่วงล่างของกงอิงเสียน

วิธีต่ำช้าแบบนี้คงจะฝึกมาจากในคุก กงอิงเสียนจำต้องปล่อยมือแล้วถอยหลังอย่างช่วยไม่ได้

พอสบโอกาส ชายสวมสูตักก็ชักปืนพกออกมาและพยายามปลดเซฟปืนเทรินอีกตะโกนสั้นอย่างร้อนใจ “ระวัง!” แล้วเขาก็พุ่งตัวเข้ามา กงอิงเสียนวาดเรียวเท้าเตะน้องชายคนนั้นเข้าเต็มเปา อีกฝ่ายล้มลงไปกับพื้น

แวตตาเขาเปี่ยมด้วยความบ้าคลั่ง หันปากกระบอกปืนใส่กงอิงเสียน กงอิงเสียนกระโดดเตะไปที่ข้อมือ ทำให้ปืนพกหลุดจากมือ แล้วตวัดขาอีกครั้ง เตะเข้าที่ท้องอย่างแรง

ชายสวมสูตักลิ่งไปกับพื้นหลายรอบ แม้จะร้องครวญคราง แต่เขาก็พยายามลุกขึ้นอีกครั้ง

กงอิงเสียนปลดกุญแจมือออกจากเข็มขัด เตะชายสวมสูตักจนล้มคะมำอีกครั้ง จากนั้นใส่กุญแจมืออีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว

ทุกอย่างเกิดขึ้นในระยะเวลาเพียงสิบกว่าวินาที จบลงตั้งแต่เทรินอึ้งยังไม่ถึงด้วยซ้ำ เขาตะลึงงันกับความโหดเหี้ยมและว่องไวของกงอิงเสียน กงอิงเสียนใส่กุญแจมือคนร้ายแล้วพुरुลมหายใจ สายตาที่มองเย้นเยือกสุด ๆ

เทรินอึ้งมองชายสวมสูตักที่ยังติดดิน รู้สึกหวาดหวั่นเพราะภาพที่เขาเล็ง

ปากกระบอกปืนใส่กิ่งเสียงยังติดค้างในหัว

กิ่งเสียงเก็บปืนพกแล้วเอ่ยเสียงเย็นเยียบ “ปลดเซฟปืนก็ไม่ใช่เป็นยังกล้าใช้ปืน?”

เหรินอี้ตื่นจากวังค์ มองเลื้อยผ้ากิ่งเสียงที่โดนกรีดพลางพูดเสียงสั้นเครือ “นาย...นายไม่ใช่ไรไซ้ไหม”

เขากล่าวเสียงกร้าว “ฉันบอกให้รออยู่ในรถไง!” เขากำลังตามจับผู้ต้องสงสัยอุกฉกรรจ์ที่มีประวัติทำผิด แต่มายังเป็นผู้ต้องสงสัยที่รู้ตัวว่าถ้าโดนจับจะต้องโทษประหารชีวิตแน่นอน การจับกุมคนร้ายหนีตายแบบนี้ไม่ว่าเหตุร้ายอะไรก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้น ตอนที่เหรินอี้โผล่มา ปืนอยู่ข้างๆ ทำให้ผู้ต้องสงสัย เลี้ยววินาทีนั้นใจเขาตกไปอยู่ที่ตาตุ่มแล้ว

เหรินอี้ฉวยจังหวะได้ที่พูดอย่างฉับไว “ตอนนี้นายแม่งเข้าใจแล้วสินะว่าทำไมคราวก่อนฉันถึงโกรธ!”

ปกติเวลาที่ทั้งคู่ปะทะคารม กิ่งเสียงจะเป็นฝ่ายชนะเสมอ ครั้งนี้โดนตอกจนจุกอก แต่คู่แข่งเขาที่ตะคอกด้วยส้อมเสียงที่ดังกว่า “ยังจะมาเถียงอีก!”

“ฉัน...” เहरินอี้มองอากัปกิริยาที่ใกล้จะระเบิดอารมณ์อยู่รอมร่อ แล้วนึกถึงฝีมือการจับกุมผู้ต้องสงสัยเมื่อครู่ เขาก็ปลันหงอลงทันที “...นายบาดเจ็บหรือเปล่า”

กิ่งเสียงสุดทหายใจเข้าลึกๆ “แผลเล็กๆ แบบนี้ทำอะไรฉันไม่ได้หรอก” ก็มองเนื้อตัวที่สีกปรกมอมแมมแล้วรู้สึกแสบสุดขีด เขากะซากชายสวมชุดขึ้นจากพื้นอย่างกราดเกรี้ยวก่อนคุมตัวเดินหน้าไป

เหรินอี้ตามไปอย่างสงบเสียมพลางแอบชำเลืองมองกิ่งเสียงไม่หยุด พอออกจากย่านบ้านพักอาศัย กลับมาบริเวณที่ชุมนุมรอก่อนหน้านี้ ก็มีรถตำรวจสองคันคอยอยู่ก่อนแล้ว ผู้ต้องสงสัยถูกคุมตัวขึ้นรถทั้งคู่

ไซ้เฉียงเห็นกิ่งเสียงเนื้อตัวมอมแมมแล้วอดยิ้มเหี้ยๆ ไม่ได้ “โห ดอกเตอร์กง ลำบากคุณชะแล้ว”

กิ่งเสียงโยนถุงมือทิ้งลงถังขยะ ก่อนจะเปิดฝากระป๋องทำยหีบสเปรย์ฆ่าเชื้อออกมาพ่นตัวเองก่อน

เทรินอู้เดินเข้ามา “นายจะ...”

กงอิงเสียนหมุนข้อมือแล้วฉีดพ่นใส่เทรินอู้อย่างบ้าคลั่ง เทรินอู้หับตา ตมกลืนแอลกอฮอล์จนจมูกอย่างระอาใจ

เมื่อเห็นสเปรย์เหลือแค่ก้นขวดแล้วเทรินอู้ถึงกล่าว “นายจะไปล้างตัว ที่ไหนหน้อยใหม่”

กงอิงเสียนชายตามองเขาแวบหนึ่ง “กลับสถานีภูธร ขึ้นรถ”

ทั้งคู่ไม่พูดไม่จาตลอดทาง บรรยายากภายในห้องโดยสารชวนให้หายใจติดขัด

พอถึงสถานี กงอิงเสียนหยิบชุดสูทกับรองเท้าสะอาดออกจากท้ายรถ ตรงดิ่งเข้าสถานีโดยที่ไม่เหลียวแลเทรินอู้เลย

เทรินอู้ไม่มีเวลาแสดงความไม่พอใจด้วยซ้ำ ตอนนี้เป็นห่วงการ สอบปากคำผู้ต้องสงสัยมากกว่า

ไซ่เฉิงฟาเทรินอู้เข้าไปในสถานี ตอนนั้นเลยเวลาเลิกงานมานานแล้ว แต่ยังมีคนไม่น้อยที่อยู่เวรและทำโอที ทั้งสถานีเปิดไฟสว่างโร่ ยังมีผู้ต้องสงสัย ที่เพิ่งโดนจับกุมก็ทำให้เกิดความวุ่นวายขึ้นมาชั่วขณะ

ไซ่เฉิงฟาเทรินอู้ไปยังห้องควบคุมที่อยู่ติดกับห้องสอบสวน ที่นั่นสามารถมองเห็นและได้ยินเสียงจากห้องสอบสวน แต่คนอีกฝั่งจะมองไม่เห็น พวกเขา เห็นชายสวมสูทนั่งบนเก้าอี้อย่างอึดโรย สองตาไร้แวว ไม่รู้ว่าถูก กงอิงเสียนเตะจนหมดเรี่ยวแรง หรือรู้ว่าตัวเองจบเห่แล้วเลยไม่สนใจอะไรอีก

ไซ่เฉิงลากเก้าอี้มาตัวหนึ่งแล้วเอ่ยยิ้มๆ “นั่งก่อนสักปัดันเทริน คดีนี้ คุณก็หุ่มแรงไม่น้อยเลย ช่วยตรวจสอบพิสูจน์หลักฐานให้พวกเราไม่พอ แต่ ยังลงสนามจับคนร้ายด้วยตัวเองอีก”

เทรินอู้เหินบแนม “ผมไม่รู้ชะหน้อยว่าจะระทึกใจขนาดนี้”

“คุณแทบจะกลายเป็นสหายเกียรติยศของเราแล้วนะ”

สิบห้านาทีต่อมา เทรินอู้เห็นประตูห้องสอบสวนเปิดออก กงอิงเสียน เปลี่ยนเป็นชุดสูทสีเทาใหม่เอี่ยมตั้งแต่หัวจรดเท้าแล้ว ผมเผ้าที่รุงรังก็ถูก จัดแต่งใหม่ ไม่หลงเหลือร่องรอยความสกปรกมอมแมมเมื่อครู่นี้ให้เห็นเลย สักนิด

ไซ้เจียมยืมบางๆ “เสียดายที่ดอกเตอร์คงไม่ไปเป็นดารา”
 เหรินอ้อมด้วยเช่นกัน

กงอิงเสียนนั่งลงตรงข้ามผู้ต้องสงสัย ตบโต๊ะแล้วซักถามข้อมูลตามปกติ
 ชายสวมสูทไม่ปริปากสักแอะ เอาแต่มองด้วยหน้าตายีวน

กงอิงเสียนเรียบไปเล็กน้อย ก่อนเสียงจะดังลอดออกมาจากมอนิเตอร์
 อีกครั้ง “ว้ายังไง แกคิดว่าไม่พุดแล้วมีประโยชน์หรือไง”

“ฉันแค่ชี้แจงพลาฆ่าอะไรไร้สาระ” เขาเซ็ดคางขึ้นยิ้มแฉะ “ทำไม
 แกไม่ถามอะไรที่น่าสนใจหน่อยล่ะ”

“อะไรคือน่าสนใจ” กงอิงเสียนกล่าว “แกเป็นคนวางเพลิงห้อง 2209
 ที่คอมมิวนิตีว่านหยวนไซ้หรือเปล่า”

ชายสวมสูทยึดตัวตรง โนมตัวไปข้างหน้า จ้องกงอิงเสียนเขม็ง “ฉัน
 รู้จักแก”

กงอิงเสียนเอ่ยด้วยใบหน้าเรียบเฉย “ข้อมูลส่วนตัวของฉันถูกปล่อย
 ในศูนย์รวมความวิปริตของพวกแก แกจะรู้จักฉันก็ไม่แปลก”

“เปล่า ฉันรู้จักแกลึกซึ้งกว่าพวกนั้นเสียอีก” เขาแฉะยิ้ม “เด็กชาย
 บนหน้าหนังสือพิมพ์เมื่อสิบแปดปีก่อน ไม่คิดว่าโตแล้วจะดูเป็นผู้เป็นคน
 ขนาดนี้”

กงอิงเสียนสีหน้าเปลี่ยนไป “แกว้ายังไงนะ!”

เหรินอ้อมลุกพรัดขึ้นจากเก้าอี้ สีหน้าถ่มมึงทิ้งขึ้นมา

ไซ้เจียมเองก็ตะลึงงันเช่นกัน

ชายสวมสูทปล่อยเสียงหัวเราะร่วน

กงอิงเสียนตบโต๊ะอย่างแรง เสียดฟุ้งปรืดขึ้นสมองทันที “แกว่อะไรนะ!”

“ฉันบอกว่า...” เขายิ้มชั่วร้าย “คุณชายคง จำนกตัวนั้นได้หรือเปล่า”

กงอิงเสียนเบิกตากว้าง รุ่่านตาพลันหดตัวทันที เขาดีดตัวผิงออก
 จากเก้าอี้ราวกับโดนไฟช็อก ก้าวอ้อมโต๊ะมากระซอกคอเสื้อตั้งชายสวมสูทขึ้น
 จากนั้นเหวี่ยงกระแทกกับผนังโดยที่กุญแจมือยังล็อกกับโต๊ะ การกระทำ
 รุนแรงถึงขั้นลากโต๊ะไปด้วยจนเกิดเสียงดังแสบแก้วหู

ไซ้เจียมพุ่งออกจากห้องควบคุม เหรินอ้อมวิ่งตามออกไปด้วย

“แกว่าอะไรนะ! แกว่าอะไร!” กงอิงเสียนตะคอกใส่ นัยน์ตาแดงฉาน
ดูจเลียด สีหน้าเหี้ยมโหดราวกับสัตว์ร้าย

ไซ่เฉียงเข้าไปกุมตัวกงอิงเสียนไว้ “ดอกเตอร์กงปล่อยมือ รีบปล่อยเขา
เร็ว!”

เหรินอึ้งเองก็เข้าไปกระชากตัวกงอิงเสียน

แต่เขากลับจับตัวชายสวมชุดไว้แน่นไม่ยอมปล่อย เขาเอาแต่ตะโกนว่า
‘แกพูดอะไร!’ คล้ายขาดสติไปแล้ว

เหรินอึ้งทวาด “รีบปล่อยมือเดี๋ยวนี้ะกงอิงเสียน ถ้านายโดนลงโทษ
จะไม่ได้สอบปากคำเขาเอานะ!”

เสียงของเหรินอึ้งประหนึ่งสายฟ้าฟาดปลุกกงอิงเสียน ทำให้เขาชะงักงัน
ทั้งสองฉวยจังหวะที่กงอิงเสียนคลายมือแย่งชายสวมชุดมาจากมือเขา
ไซ่เฉียงปาดเหงื่อบนหน้าผาก “โชคดีที่เวลานี้ไม่มีคนแล้ว ไม่งั้นละ
ช่วยแน่” เขาขมวดคิ้วพูดว่า “ดอกเตอร์กง คุณเป็นอะไรไป ผมเพิ่งเคยเห็น
คุณอารมณ์แปรปรวนแบบนี้ครั้งแรก วันนี้พอก่อน ไม่ต้องสอบสวนแล้ว
คุณกลับไปพักผ่อนหน่อยเถอะ”

กงอิงเสียนยังคงนั่งอยู่ที่เดิม ปากอึกอัก แต่พูดอะไรไม่ออก

เหรินอึ้งส่งสายตาดูไซ่เฉียงให้กุมตัวผู้ต้องสงสัยออกไป ไซ่เฉียง
จึงรีบพาตัวออกไปทันที

เหรินอึ้งมองใบหน้าซีดเผือดของกงอิงเสียน รู้ว่าคำพูดนั้นต้องเกี่ยวกับ
เรื่องที่ครอบครัวเขาประสบเหตุร้ายยกครัวแน่นอน กงอิงเสียนมีปฏิกิริยา
แบบนี้มันไม่แปลกเลย

“ดอก...ดอกเตอร์กง” เหรินอึ้งเอ่ยเบาๆ “นายใจเย็นๆ ก่อนนะ สูด
หายใจเข้าลึกๆ”

กงอิงเสียนเหลือบตาขึ้นช้าๆ จ้องเหรินอึ้งเหม็ง

“หายใจเข้าลึกๆ” เหรินอึ้งหายใจเข้าและหายใจออก “ไม่ว่านายจะได้ยิน
อะไร ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น สิ่งที่น่าายจำเป็นต้องทำมากที่สุดในตอนนี้เป็น
สงบสติอารมณ์”

ดวงตาแดงกำของกงอิงเสียนค่อยๆ พร่าเลือน ร่างกายเริ่มสั่นเทา

หัวใจของเหรินอีราวกับถูกค้อนทุบอย่างแรง เขายื่นมือไปสัมผัสลำคอ กิ่งเสียงอย่างควบคุมตัวเองไม่ได้ นิ้วโป้งลูบแก้มเนียนเกลี้ยงเกลา “นายเล่าให้ฉันฟังได้นะ ไม่ต้องแบกไว้คนเดียว นายบอกฉันได้ แต่นายห้ามใจร้อนเด็ดขาด”

กิ่งเสียงถ่างตาไม่ยอมให้น้ำตาไหลออกมา เขาเอ่ยเสียงพรั่า “หน้า... หน้ากากนก”

“อะไรนะ”

“คนคนนั้นใส่หน้ากากนก” ครั้นพูดประโยคนั้นจบ แวตาก็เริ่มเลื่อนลอย แสบจะหายใจไม่ออก จู่ๆ เขาก็กอดเหรินอี กอดแน่นเสมือนคนที่โอบกอด สิ่งที่จะช่วยชีวิตเขาได้ก่อนล้มลง

เหรินอีเองอ้าแขนโอบรัดแผ่นหลังกว้างกำยำด้วยความปวดใจจนพูดไม่ออก

ทำไมต้องเป็นเวลานี้ เกรินอีสัมผัสความเจ็บปวดที่หัวใจได้อย่างชัดเจน สัมผัสความน่าสงสารและความน่าหวั่นหวาดที่เต็มเปี่ยม เสร้าไปกับเขา โมโหไปกับเขา ชั่ววินาทีที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่อาจหลอกตัวเองได้ ในที่สุดเขาจำต้องยอมรับว่าวันนี้ไหวกับคนในอ้อมกอดซะแล้ว

เทรินอู้ เทน้าให้กงอิงเสียน ก่อนจะนั่งลงข้างเขาเสียบๆ

ทั้งคู้อยู่ในห้องสอบสวน กงอิงเสียนนั่งเงียบอยู่นาน แก้วกระดาศใช้แล้วทิ้งขับให้มือเขาดูใหญ่ แต่เทรินอู้กลับเห็นเงาเล็กๆ ที่ซ่อนเร้นอยู่ลึกภายใต้ร่างกายที่ใหญ่โตนั้นอย่างชัดเจน มันเป็นเงาที่ไม่เคยหายไปไหนเลยตลอดสิบแปดปีที่ผ่านมา

กงอิงเสียนยกมือขึ้นวางแก้วลงบนโต๊ะอย่างแข็งที่อรากับเพิ่งรู้ว่า มีแก้วอยู่ในมือ ก่อนสุดหายใจเข้าลึกแล้วเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์ “ทำไมนายถึงเห็นฉันในสภาพนี้ตลอดเลย” เขาสูดมเอือกเย็นเวลาอยู่ต่อหน้าทุกคน มีแค่เวลาอยู่กับเทรินอู้ที่สูญเสียการควบคุมครั้งแล้วครั้งเล่า

เทรินอู้ปลอบเขาด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยน “เพราะเราเป็นเพื่อนกันไง คนเป็นเพื่อนย่อมสามารถแสดงด้านที่แตกต่างออกไปให้เพื่อนเห็นได้”

“นั่นเธอ...” กงอิงเสียนใช้มือเกลี่ยผมม้าที่ปรกหน้าผาก ไรมผมชุ่มเหงื่อลูบแสบไปกับเส้นผม เผยให้เห็นหน้าผากเรียบเนียน “นายมีคำถามอยากถามฉันเยอะแยะเลยสิท่า”

“ถ้านายอยากเล่าฉันก็ยินดีฟัง ฉันไม่บังคับนายหรอก”

กงอิงเสียนงยหน้ามองเทรินอู้ แวดตาว่างเปล่า “ฉันมาเป็นตำรวจเพราะอยากหาตัวฆาตกรที่ฆ่าพ่อแม่กับพี่สาวของฉัน”

เทรินอู้พยักหน้า “ฉันเดาไว้แล้วละ”

“เหลือเวลาแค่ปีกว่า” กงอิงเสียนพูดเสียงสั้น “ใกล้จะหมดอายุความ

ยี่สิบปีแล้ว แต่ฉันกลับไม่มีคู่กรณีที่จะส่งฟ้องเลยสักคน”

เหรินอี้เห็นความเจ็บปวดที่ฉายชัด ใจเต็มไปด้วยความปวดร้าว การที่กงอิงเสียนจะค้นหาเบาะแสเมื่อสิบแปดปีก่อน ทั้งที่ตอนนั้นอายุแค่หกขวบ ยังจำความไม่ค่อยได้ มันยากเหลือเกิน

“หลายปีมานี้ฉันกับพี่เหียนรวบรวมหลักฐานทั้งหมดที่เราหามาได้ แต่ก็ไม้ืบหน้า” กงอิงเสียนกำหมัดแน่น “แต่เมื่อกี้หมอนั่นกลับพูดสิ่งที่เขาไม่น่าจะรู้ออกมา”

“เขาน่าจะไม่ใช่ฆาตกรหรือมั้ง อายุไม่สอดคล้อง”

“ไม่ใช่แบบนั้น แต่เขาอาจจะรู้ว่าเป็นใคร” กงอิงเสียนกัดฟันแน่น หน้าตาน่ากลัว “คนร้ายยังอยู่ ยังมีชีวิตอยู่!”

เหรินอี้เอ่ยเสียงทุ้ม “ฉันช่วยอะไรนายได้ไหม”

กงอิงเสียนจ้องเหรินอี้ แสงในดวงตาลุ่มลึกประดุจหมอกหนาแววับ “...ตอนนี้ฉันลับสนมาก ฉันไม่รู้จริงๆ”

เหรินอี้ตอบว่าเขา “ไม่เป็นไร รอให้นายจัดการอาชกรรมก่อน บางทีฉันอาจจะช่วยได้จริงๆ” เขาเตรียมจะกลับบ้านไปถามพ่อว่ายังจำเหตุการณ์เพลิงไหม้ครั้งนั้นได้ไหม การจะตามหาเบาะแสที่สาบสูญไปถึงสิบแปดปี คงไม่มีใครรู้ดีไปกว่าคนที่อยู่ในเหตุการณ์ตอนนั้นแล้ว เพียงแต่ด้วยอาการทางสมอง พ่ออาจจะจำอะไรไม่ได้ ดังนั้นตอนนี้เลยไม่คิดจะบอกกงอิงเสียน เขาจะได้ไม่ต้องดีใจแก้ว

กงอิงเสียนหลับตาแล้วพูดอย่างเหนื่อยล้า “ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังฝันไป ผ่านมาตั้งหลายปีแล้ว จนฉันเกือบจะหมดหวังแล้ว ไม่คิดเลยว่าเบาะแสจะโผล่มาตอนนี้”

“ทำกรรมใดไว้กรรมนั้นย่อมคืนสนอง นายต้องจับคนร้ายมาดำเนินคดีได้แน่นอน”

“ฉันไม่สนว่าจะจับมันมาดำเนินคดีได้หรือเปล่า” สายตาของกงอิงเสียนถมึงทึบ “ขอแค่เจอตัวมัน ต่อให้จะหมดอายุความแล้ว ฉันก็จะฆ่ามันด้วยมือตัวเอง”

เหรินอี้เงิบงัน

“ฉันเคยคิดมานับครั้งไม่ถ้วน” กงอิงเสียนประสานมือยันหน้าผากไว้ ปากเปล่งถ้อยคำที่ชวนให้หวาดกลัว “ราดน้ำมันใส่ตัวมันแล้วจุดไฟเผา ฉันจะยืนฟังมันร้องโหยหวนอยู่ข้างๆ ดูมันโดนเผาทั้งเป็นเหมือนที่มันทำกับครอบครัวฉัน”

“ตอนนี้นายเป็นตำรวจแล้ว ฉันเชื่อว่าต่อให้มันมายืนตรงหน้านาย นายก็ไม่ทำแบบนั้นหรอก เพราะมันไม่ใช่แค่มีดวงเพลิงธรรมดาใช้ใหม่” เทรินอู้พูดเบาๆ “สิ่งที่บ้านนายต้องเจอเกี่ยวข้องกับคดีโรงงานเคมีเปาเซินระเบิดสินะ”

โพล่งอิงเสียนลั่นเทิ้ม นานทีเดียวกว่าเขาจะกล่าวเสียงแหบพร่า “นายเดาถูกแล้ว พ่อเป็นแค่แพะรับบาป ฉันไม่ได้จะตามหาแค่มีดวงเพลิง แต่ต้องหาคมนงการด้วย ฉันจะแก้แค้น และจะล้างมลทินให้พ่อฉันด้วย”

เทรินอู้ขมวดคิ้วเป็นปม จินตนาการได้ยากเหลือเกินว่าอุบัติเหตุตอนนั้นมีแผนการโหดเหี้ยมซ่อนเร้นไว้มากเท่าใด แต่สิ่งที่เกินคาดยิ่งกว่าคือ ระหว่างการตรวจสอบคดีที่ดูจะไม่เกี่ยวข้องกันเลยกลับบังเอิญเจอเบาะแสที่ขาดหายไปเสียอย่างนั้น

ทุกอย่างล้วนถูกลิขิตไว้หมดแล้ว

เทรินอู้เป็นห่วงอาการตอนนี้ของกงอิงเสียน “ฉันส่งนายกลับบ้านดีกว่า วันนี้นายเหนื่อยเกินไปแล้ว ไม่ต้องคิดอะไรทั้งนั้น กลับไปพักผ่อนหน่อยเถอะ”

กงอิงเสียนส่ายหน้าพูดอ้อมอ้อมว่า “เรานัดกันไว้แล้ว”

“อะไรนะ”

กงอิงเสียนยกแขนขึ้นให้เทรินอู้ดูนาฬิกาข้อมือ

เทรินอู้กวาดตามองแวบหนึ่ง “เอ่อ สวยมากทีเดียว น่าจะแพงนาดูนะ”

“ยังไม่พินเทียงคืน วันนี้ฉันควรจะไปบ้านนาย” กงอิงเสียนไม่อยากกลับบ้านเลยสักนิด เขาอยากให้เทรินอู้อยู่กับเขา

เทรินอู้ใจเต้นอย่างบ้าคลั่ง โพล่งออกไปว่า “โอเคเลย” เหยยจบก็นึกเสียใจนิดๆ คำว่า ‘โอเคเลย’ ดูจะใจร้อนเกินไปหน่อย แต่เขาทนไม่ไหวจริงๆ

การชอบใครสักคน มันเป็นเรื่องที่ทนไม่ได้อยู่แล้ว

เขาหาข้ออ้างต่างๆ ไปเจอกงอิงเสียนครั้งแล้วครั้งเล่า ต่อให้เขาอยาก

ยับยั้งความรู้สึกของตัวเองก็เปล่าประโยชน์

เป็นเขาเองที่ชี้ขาด รู้ดีว่าคงยิงเสียไม่ได้คิดอะไรแบบนั้นกับตัวเอง และในวินาทีที่ยอมรับแบบนั้น เขาก็พ่ายแพ้แล้ว

มนุษย์เรามีสัญชาตญาณมุ่งหาประโยชน์และหลีกเลี่ยงผลเสีย ถ้าเป็นไปได้ก็คงไม่มีใครอยากพาตัวเองมาติดอยู่ในสภาพนี้หรอก เพียงแต่ตอนนี้เขาควบคุมตัวเองไม่ได้

ทั้งสองออกจากสถานีตำรวจ ขับรถมุ่งหน้าสู่บ้านเหรินอู้

พอเข้าบ้าน กงอิงเสียนมองรอบๆ อย่างตั้งอกตั้งใจ

เหรินอู้พูดยิ้มๆ “ไม่ได้อยู่ในห้องแคบๆ แบบนี้มานานแล้วละสิ”

“ไม่เคยอยู่เลยต่างหาก” กงอิงเสียนเอ่ยอย่างสัตย์จริง

“งั้นวันนี้ก็คิดซะว่าคุณชายมาสัมผัสประสบการณ์ชีวิตแล้วกัน”

“นี่เป็นบ้านที่นายอยู่หรือ” กงอิงเสียนมองบ้านที่ดูธรรมดาๆ แต่กลับรู้สึกคุ้นเคยและสงบ ต่างจากบ้านนับพันนับหมื่นหลังอื่นๆ อาจเป็นเพราะที่นี้เต็มไปด้วยกลิ่นอายของเหรินอู้ก็ได้

“เคยอยู่ไม่กี่ปี พอพ่อป่วยก็ย้ายกลับไปที่บ้านเก่า ที่นั่นอยู่ใกล้กองนี่นา” เหรินอู้กล่าว “ลุงเซ็งเอาของที่ต้องเตรียมมาให้นายหมดแล้ว ผ้าปูผ้าห่มเอามาจากบ้านนายหมดเลย อ้อ แล้วก็หมอนสุดที่รักของนายด้วย”

สีหน้ากงอิงเสียนระอึกระอ่วนขึ้นมาทันที เขาถอดเสื้อนอกแขวนราวแล้วใช้จิ้งหว่านนี้หันหลัง “หมอนใบนั้นก็แค่หนุนสบายมาก น่าแปลกตรงไหน”

“งั้นหรือ เป็นสุดยอดหมอนจากไหนกัน ขอฉันลองหนุนหน่อยได้ไหม” เหรินอู้ถามส่งๆ

กงอิงเสียนชะงักงัน “นายอยากได้หมอนฉันหรือ”

เหรินอู้ถอดเสื้อคลุมแล้วสวมผ้ากันเปื้อน เขาจิกยิ้ม “นายเหลือแค่สามสิบใบแล้ว แถมยังต้องใช้อีกตั้งครึ่งชีวิต ฉันไม่กล้าขอหรอกนะ”

กงอิงเสียนคล้ายจะโล่งอกไปที่ เขาไม่มีทางยกหมอนตัวเองให้ใครหน้าไหนทั้งนั้น แต่ถ้าเหรินอู้ทำได้ เขาอาจจะ...

“นายนั่งดูทีวีไปก่อน ฉันไปทำกับข้าวหน่อย นายหิวหรือยัง เราไม่ได้กินอะไรเลยตั้งแต่เที่ยง”

“ตึกมากแล้ว กินข้าวกล่องบนรถคันดีกว่า”

“ไม่เอาน่า นายมาเที่ยวบ้านฉันทั้งที จะให้กินข้าวกล่องไต่ถังไต่กัน
ไม่ต้องเกรงใจหรอก ฉันเตรียมมัดตุ๋นไว้พอสมควรแล้ว ขอเวลานั่งสัก
หนึ่งชั่วโมงก็พอ”

ตอนที่เหรินอี้กำลังวุ่นอยู่ในครัว กงอิงเสียนนั่งนิ่งไม่ไหวติงบนโซฟา
สมองล้าสนวนเวียนไปหมด ความคิดยังติดอยู่กับคำพูดของชายสวมสูท
ไม่อาจหลุดพ้นได้ เขาตอบหัวอย่างแรง รู้ตัวดีว่าวันนี้อารมณ์แปรปรวนเกินไป
ไม่เหมาะจะใช้ความคิด สิ่งที่ต้องทำตอนนี้คือกินอาหารเพิ่มพลังงานและ
นอนหลับพักผ่อน

เสียงผัดอาหารดังออกมาจากครัว กลิ่นหอมโชยชายผ่านชอกประตูมา
เป็นระลอก ๆ

กงอิงเสียนไม่คลุกคลีกับควันไฟมาแต่ไหนแต่ไร เขาเจ็บปวดกับ
ความทรงจำเหล่านี้เกินไป พยายามหลบเลี่ยงอย่างถึงที่สุดทั้งชีวิต แต่หลัง
ผ่าน ‘จิตบำบัด’ ที่เขาไม่ยินยอมนับครั้งไม่ถ้วน ความอดทนก็เพิ่มสูงขึ้นกว่า
เมื่อก่อนจริงๆ นั่นแหละ

ตอนนี้ดันอยากเห็นว่าเหรินอี้ทำอะไรอยู่ในครัว ความต้องการนี้ถึงขั้น
กลบความรังเกียจที่มีต่อควันไฟเลยทีเดียว

เขาลังเลอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะเดินไปที่ครัว

เมื่อผลึกประตูออก ไร้อันก็แผ่กระจาย กงอิงเสียนมองเปลวไฟที่
ลุกโชนบนเตาแก๊สกับควันที่ลอยขึ้นจากกระทะแล้วตัวแข็งทื่อ

เหรินอี้พูดอย่างแปลกใจ “มีอะไรเหรอ”

“แค่มาดูเฉยๆ” กงอิงเสียนเอ่ยเสียงเรียบ

“นายคงไม่อยากเห็นหมอกมุ้ง” เหวินอี้พูดอย่างเป็นห่วง

“ฉันไม่ถึงขั้นกลัวเตาแก๊สแค่นี้หรอกน้า” กงอิงเสียนมองเหรินอี้ที่
ใส่ชุดล่ำลองกับผ้ากันเปื้อน พลันเกิดความอบอุ่นในใจชั่วขณะ “นายทำอะไร
อยู่ล่ะ”

“อันนี้เนื้อตุ๋นมันฝรั่ง” เหวินอี้ชี้หม้อตุ๋นที่อยู่ข้างๆ “อันนี้ซूपฟักเขียว”

กงอิงเสียนยื่นคิ้วเล็กน้อย

“ไม่ต้องห่วง ฉันเตรียมเมนูจานเย็นไว้หลายเมนูเลย เพื่อนายไม่กิน”
 เทรินอี้ยิ้ม “ถ้านายอยากดูจริง ๆ ก็ไปเปลี่ยนชุดก่อน เดี่ยวสูทนายก็เหม็น
 รรอก”

“อ้อ” กงอิงเสียนหันหลังไปเปลี่ยนชุด

ผ่านไปพักหนึ่ง กงอิงเสียนก็กลับมา เขาสวมชุดลำลองสีเขียวเข้ม
 ลายตาราง ยืนพิงประตูครัวเงยบ ๆ จ้องเทรินอี้ยู่จนมือเป็นระวิง

ไม่ว่าเทรินอี้ยจะหันข้างหรือหันหลังก็รู้สึกได้ถึงสายตาของกงอิงเสียน
 ยามเขาสวมชุดลำลองพร้อมกับยืนในห้องครัว มันเหมือนกับ...เหมือนกับว่า
 ทั้งคู่อยู่ด้วยกันนั้นแหละ

เทรินอี้ยจยจ้งหะยามหันหลังก็ยิ้มอย่างควบคุมไม่ได้ ต่อให้จะหิว
 จนไส้กิว แต่เขาอยากทำอาหารม้อนนี้ให้ข้างล่างสักหน่อย นานขึ้นอีกนิด จะได้
 หยุดเวลานี้ให้นานยิ่งขึ้น

ข้างเป็นชีวิตประจำวันทั้งดงามเหลือเกิน

ภาค

3

ความเศร้า

เฮอร์นอ ทยอยยกกับข้าวที่ทำเสร็จแล้วขึ้นโต๊ะ แถมยังเปิดไวน์ขวดหนึ่งด้วย
กงอิงเสียนนั่งทอดอกอยู่ที่เก้าอี้ มองสิ่งที่แตกต่างจากการกินในชีวิต
ประจำวันอย่างสิ้นเชิง โดยไม่รู้ว่าจะควรแสดงสีหน้าอย่างไร

เฮอร์นอที่นั่งลงตรงข้าม “ในนี้ไม่มีของที่นายกินไม่ได้ใช่ไหม”

กงอิงเสียนสั่นศีรษะแล้วกำลังจะพูด แต่เฮอร์นอกลับร้อง ‘เฮ้ย’ ห้ามเขา
เอาไว้ “ฉันรู้ว่านายไม่กินของร้อน แต่ของอุ่นๆ กินได้ใช่ไหม เมฆูพวกนี้
นายรอให้เย็นลงหน่อยแล้วค่อยกินก็ได้ อย่ามองว่าอาหารพวกนี้มีควันแล้ว
ต่อตำนานะ”

กงอิงเสียนจ้องเขา “ทำไมนายไม่แบ่งอาหาร”

เฮอร์นอลุกไปหยิบจานจากในครัวอย่างระอ้าใจ แล้วแบ่งเมนูทุกอย่าง
เป็นสองชุด พร้อมกับบ่นเพิ่มพ่าวว่า “รังเกียจฉันหรือ”

กงอิงเสียนขำกับอากัปภิกิริยาของเฮอร์นอ “ฉันยอมนั่งร่วมโต๊ะแคบๆ
ในระยะเวลาที่ใกล้ขนาดนี้ กินข้าวที่ไม่มีการจัดจานอะไรเลยแบบนี้กับนาย ถือว่า
ไม่รังเกียจนายแล้ว”

“ฉันต้องขอบคุณคุณคุณหนูมาก ๆ เลยนะครับ”

“นายเรียกฉันว่าอะไรนะ” กงอิงเสียนตวัดเสียงสูง

“คุณชาย” เฮอร์นอหยอกล่อ “ถึงอาหารพวกนี้จะดูไม่ค่อยประณีต แต่
รสชาติน่าจะใช้ได้เลย นายลองชิมดูสิ”

กงอิงเสียนหยิบตะเกียบขึ้นคีบยาผักตั้งโอ้ใส่ปาก ผักมีน้ำส้มสายชู

บาง ๆ และพริกน็ดหน้อย รสชาติอร่อยมาก

เหรินอ้อมมองกงอิงเสียนตาลูกกวาวพลางถามอย่างคาดหวัง “เป็นไงบ้าง”
กงอิงเสียนพยักหน้า “ใช้ได้”

เหรินอ้อมยิ้ม “ปกติฉันไม่ค่อยทำกับข้าว แต่แค่ดูวิธีทำน็ดหน้อยก็ทำ
ออกมาได้ดีแล้ว ฉันมีมันอัศจรรย์จริงๆ” เขาว่าพลางตักซूपผักเขียวลูกชิ้นปลา
ถ้วยหนึ่งวางลงข้างมือกงอิงเสียน

กงอิงเสียนก้มหน้าเล็กน้อย ก่อนโน้มตัวลงไปดม “ร้อน”

“ลองชิมเนื้อตุ๋นมันฝรั่งนี่ดู อันนี้ไม่ร้อน”

กงอิงเสียนคืบเนื้อหนึ่งชิ้นขึ้น ใช้ปลายลิ้นลองแตะดูก่อนถึงยอมกิน

เหรินอ้อมยิ้ม “นายเคยลองกินของร้อนเพื่อเอาชนะความกลัวที่มีหรือเปล่า”

“จิตแพทย์เคยแนะนำเหมือนกัน” กงอิงเสียนกล่าว “แต่ฉันคิดว่า
กินอะไรก็ไม่สำคัญ”

“จะไม่สำคัญได้อย่างไร นายไม่กินของร้อนเพราะเกลียดความร้อน
หรือไม่ก็จิตใจสำนึกนายบอกว่าพวกมันปรุงจากไฟไหม้”

กงอิงเสียนไม่พูด

“ถ้านายเอาชนะความกลัวต่อสิ่งที่เกี่ยวข้องกับไฟได้ มันก็น่าจะช่วยให้
นายเอาชนะความกลัวที่มีต่อไฟได้ จริงไหมล่ะ”

กงอิงเสียนแค้นเสียงเบา ๆ “เพื่อให้ฉันกินอาหารที่นายทำ นายทุ่มเท
นำตุ๋นเลยนะ”

เหรินอ้อมหัวเราะว่า “ฉันอยากให้นายได้กินของอร่อยเยอะๆ บางอย่าง
กินร้อนๆ นี่แหละอร่อย อย่างเช่นซूपถ้วยนี้”

กงอิงเสียนมองซूपผักเขียวแวบหนึ่งแล้วล้งเล็นิดหน้อย

“ให้เกียรติฉันหน่อย ลองชิมดูว่าเป็นยังไง ไม่ลวกปากนายหรอก”

กงอิงเสียนเหลือบมองซूपถ้วยนั้นแล้วกระแอมเบา ๆ “ในเมื่อวันนี้
มาบ้านนาย ฉันจะให้เกียรตินายก็แล้วกัน”

“มาๆ” เหรินอ้อมมองกงอิงเสียนด้วยใบหน้าที่มีความคาดหวังเต็มเปี่ยม

กงอิงเสียนยกถ้วยขึ้นอย่างสง่างาม ใช้ช้อนคนเล็กน้อยก่อนเป่าลมเบา ๆ
หมายอยากให้มีมันเย็นลงไว ๆ

เหรินอึดอดคิดถึงเหมียวเหมียวไม่ได้ บางครั้งหมุดัมเพ็งออกจากเตายังร้อนอยู่ เหมียวเหมียวจะนั่งเงียบๆ คอยอยู่ข้างๆ ตอนหนึ่งอิงเสียนเหมือนเหมียวเหมียวที่รอให้หมูเย็นลงเลย พอคิดได้ตั้งนั้นเขาก็ทนไม่ไหวขำพรีตออกมา

กงอิงเสียนถลึงตาใส่เขา

เหรินอึดยกไหล่

กงอิงเสียนตักซุ่ยขึ้นช้อนหนึ่ง สูดหายใจเข้าลึกแล้วยกจรรยาฉีปากก่อนจะชดอย่างระมัดระวัง

“เป็นยังไงบ้าง” เหรินอึดถามด้วยความตื่นเต้น

กงอิงเสียนหนึ่งไปครู่หนึ่ง “พอ...พอใช้ได้” เขาจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่ากินของร้อนล่าสุดตอนไหน หลังเกิดเรื่องเขาถูกส่งไปเรียนที่อเมริกา ด้วยผลพวงจากการเกลียดความร้อนและวัฒนธรรมการกินของตะวันตกทั้งสองอย่างควบคู่กัน เขาเลยไม่กินของร้อนใดๆ อีกเลย ถึงขั้นลิ้มรสชาติหอมกรุ่นของซุ่ยร้อนๆ ไปแล้ว ที่แท้...ก็ขนาดนี้เอง

เหรินอึดหัวใจเต็นระรัว สิ่งที่ทำให้เขาดีใจไม่ใช่แค่กงอิงเสียนยอมกินของร้อน แต่เพราะกงอิงเสียนยอมเปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อเขา ต่อให้จะเป็นเพียงจุดเล็กๆ อย่างน้อยมันก็บ่งบอกว่าเขาเป็นคนสำคัญคนหนึ่งละมั้ง เขาเอ่ยอย่างขบขัน “ถ้าอร่อยก็ชดเยอะๆ หน่อย อันนี้เป็นลูกชิ้นปลาเวินโจวครอบครัวของสหายในกองเราส่งมาให้ ทำเองเลยนะ”

กงอิงเสียนมองนัยน์ตาเป็นประกายของเหรินอึดแล้วกล่าวอย่างขุ่นเคือง “นายอย่าเอาแต่ยู่ให้ฉันกินสิ ทำไมนายไม่กินล่ะ”

เหรินอึดลงมือกินอย่างเบิกบานใจ “อันนี้อร่อย อันนี้ก็อร่อย ที ฉันมันสุดยอดจริงๆ”

กงอิงเสียนมองท่าทางกระหยิ่มยิ้มย่องและดีใจของเหรินอึดดมยั้มมูมปากไม่ได้ ลิ้มปมอดีตที่ยึดครองหัวใจชั่วคราว

เหรินอึดทั้งตะล่อมทั้งหลอกล่อให้กงอิงเสียนชิมอาหารทุกจานบนโต๊ะ มองคนตรงหน้ากินอาหารที่ตัวเองทำแล้วพอใจมาก ๆ

เหรินอึดใช้นิ้วเคาะขวดไวน์ “เราดื่มกันหน่อยไหม”

กงอิงเสียนล้งเลินิดหน้อย “แอลกอฮอล์ทำให้สูญเสียการควบคุม ฉันไม่ชอบ”

“วันนี้เหนื่อยเกินไป ผ่านอะไรมามากมาย ดื่มสักหน่อยจะทำให้ นายลิมทุกอย่าง แล้วนอนหลับพักผ่อนอย่างสบายใจ”

กงอิงเสียนแค้นเสียงเบาๆ “ทำให้คนตื่นเช้าไม่ไหวแล้วส่ายด้วย”

เหรินอ้อหลุดซ่า “ทำไมนายถึงเจ้าคิดเจ้าแค้นขนาดนี้”

กงอิงเสียนพยักพเอ็ด “สักแก้วละกัน อันนี้ไวน์อะไร”

“ไม่รู้เหมือนกัน เพื่อนให้มานะ” เหวินอ้อรินไวน์ให้ทั้งคู่ “ปกติฉัน ดื่มเบียร์ ไม่ค่อยดื่มไวน์หรอก แต่ถ้าให้นายดื่มเบียร์...” เขาส่ายหน้ายิ้มๆ “ยังไ้รู้สึกแปลกๆ” เขาจินตนาการภาพที่กงอิงเสียนนั่งดื่มเบียร์ กินบิงย่าง เสียบไม้ข้างทางกับพวกเขาไม่ออกเลย

กงอิงเสียนถือแก้วไวน์แล้วแกว่งเบาๆ ยกจรดปลายจมูกแล้วสูดดม “นายจะดื่มไวน์แต่ไม่พักไวน์ก่อนเนี่ยนะ”

“ไม่ต้องมากพิริขนาดนั้น ดื่มนิดก็พอ” เหวินอ้อยกแก้วขึ้นแล้วฝืนชนแก้ว กับเขา “มา”

กงอิงเสียนจิบแค่อีกเดี๋ยวก็นึกว่า พูดยอย่างซื่อสัตย์ว่า “ไวน์นี้คุณภาพไม่ดี”

เหรินอ้อที่ชินกับนิสัยของกงอิงเสียนแล้วก็ไม่ยี่หระ “งั้นครั้งหน้า นายก็เอาไวน์มาด้วยสิ”

“ก็ได้”

พอกินข้าวเสร็จ เหวินอ้อเตรียมสอนกงอิงเสียนเล่นเกม

กงอิงเสียนดื่มไม่บ่อย ตอนนี้เลยมีนหัวนิดหน้อย เขาพิงโซฟาพร้อมกับ มือที่ยังถือแก้วไวน์ หาวแล้วพูดว่า “ไวน์ของนายคุณภาพไม่ดี”

“เมื่อกี้นายบอกแล้ว ดื่มนิดก็ดื่มไปแล้ว ลงท้องไปก็เหมือนๆกันนั่นแหละ” เหวินอ้อเชื่อมต่อหน้าจอมือถือกับทีวี จากนั้นชนไหล่กงอิงเสียนทีหนึ่ง “มอง จอสิ ฉันจะสอนนายเล่นเกมนี้”

“เกมอะไร”

“เคยเล่นเคาน์เตอร์สไตรค์หรือเปล่า”

“ฉันไม่เล่นเกม”

เหรินอ้ออธิบายว่า “พูดง่าย ๆ ก็คือ ใช้อาวุธจัดการศัตรู ถ้าวอด”
 กงอิงเสียนมองภาพบนหน้าจอแล้วหรีตา “โหมงาม...มันมัน”
 เหรินอ้อขยับตาข้างหนึ่ง “ชื่อนี้สวยมากใช้ไหมล่ะ”

“ทำไมนายต้องตั้งชื่อนี้ด้วย” กงอิงเสียนเบิกตามองอย่างเหลือเชื่อ
 “ฉันเคยบอกแล้วไม่ใช่เหรอว่าปรับสมดุลธาตุทั้งห้าของฉันนะ”

“แล้ว โหมงาม ล่ะ”

“อันนี้เหรอ ถ้าพวกเขาคิดว่าฉันเป็นผู้หญิงก็จะไม่ระแวงฉัน บางครั้ง
 ยังหลอกเอาไอเท็มได้ด้วย”

กงอิงเสียนหรีตา “นั่นมันโกงไม่ใช่เหรอ”

“จะจริงจังขนาดนั้นทำไม สิ่งสำคัญที่สุดในเกมคือความสนุก” เหรินอ้อ
 หัวเราะ “มา ๆ ๆ พี่จะโชว์การคิดหมูให้ดู” เหรินอ้อหยิบปืนกระบอกหนึ่ง เพิ่ง
 ออกจากหน้าต่างก็ถูกจัดการซะแล้ว “...”

กงอิงเสียนขำ “นายตายแล้วเหรอ”

เหรินอ้ออายนิดหน่อยเลยวางมือถือลง แล้วพิมพ์ว่า “เมื่อก็ตามแห่ง
 ไม่ค่อยดี”

กงอิงเสียนยื่นแก้วไวน์ให้เหรินอ้อ เขากลับขำพูดว่า “ไวน์แก้วนี้ ขอ
 แสดงความอาลัยอย่างสุดซึ้งต่อโหมงามมันมันที่อยู่แค่ 46 วินาที”

เหรินอ้อตากลิ้วหัวเราะ “ให้ตายเถอะ ฉันแค่พลาดไปเท่านั้นเอง” เขา
 ขนแก้วกับกงอิงเสียนแรง ๆ แล้วยกดื่มรวดเดียวหมด

กงอิงเสียนหงายตัวนอนบนโซฟา รู้สึกเวียนหัว เนื้อตัวเบาหวิว ความ
 รู้สึกที่เป็นอิสระถึงขั้นควบคุมตัวเองไม่ได้แบบนี้ก็ไม่เลวแฮะ เขาเอ่ยเสียงเบา
 “กินข้าว ดื่มเหล้า เล่นเกม พวกนาย...โตกันมาแบบนี้เหรอ”

เหรินอ้อยิ้มน้อย ๆ “เด็กผู้ชายส่วนใหญ่ก็น่าจะแบบนี้ละ ตอนเด็ก ๆ
 นายทำอะไรบ้าง”

“เรียน ฝึกฝน ทดลอง”

เหรินอ้อนั่งไปเล็กน้อยแล้วพิมพ์ “เหงามากสินะ”

กงอิงเสียนเงิบไปชั่วขณะก่อนกล่าวว่า “ไม่”

เหรินอี้หันมองแวบหนึ่ง โคร่งหน้าด้านข้างสมบุรณ์แบบราวกับ ประติมากรรม พวงแก้มขึ้นสีแดงระเรื่อ นัยน์ตาลึกล้ำทอความฉงนสนเท่ห์ ชาวไร่ใจเต้นแรง

กงอิงเสียนรับรู้ได้ถึงสายตาของเหรินอี้ จึงหันมาด้วยเช่นกัน

ดวงตาทั้งสองประสานกัน แววดตาที่พรั่มัวเพราะแอลกอฮอล์ค่อยๆ คั่นหาจุดโฟกัสจากสายตา ใบหน้าตรงหน้าช่างคุ้นเคยเหลือเกิน ทว่าความรู้สึก ที่ปรากฏขึ้นมากลับชวนให้รู้สึกแปลกๆ ใจเต้นอย่างไม่ทราบสาเหตุ

พวกเขาเบือนหน้าหนีพร้อมกันประหนึ่งถูกไฟช็อก

เหรินอี้แอบสูดหายใจลึกๆ หยิบขวิดไวน์เทให้พวกเขาทั้งคู่ พุดเสียง ดังลั่น “มา ตีมันกัน”

พวกเขาชนแก้วพลางสนทนากัน เทรินอี้สอนกงอิงเสียนเล่นเกมอยู่ คู่หนึ่ง ตอนนั้นพวกเขาเหมือนเด็กชายช่วงวัยรุ่นสองคนที่ปราศจากความกังวล ไม่ต้องนึกถึงอดีต ไม่ต้องคิดเรื่องคดี เพียงผ่อนคลายกับช่วงเวลายามว่าง ที่ได้พบปะเพื่อนฝูงเท่านั้น

กลางดึก ไม่รู้ว่ากงอิงเสียนเมาหรือวังง เขาหลับหงกแล้วพุบลงบนโซฟา เทรินอี้คือแข็งกว่านิดหน่อยเลยมีสติกว่า เขาตบไหล่กงอิงเสียน “อย่านอน ตรงนี้ เข้าไปนอนในห้อง”

กงอิงเสียนบ่นงึมงำ

เหรินอี้ออกแรงยกตัวกงอิงเสียนขึ้นจากโซฟา “นี่ ลุงๆ กลับไปนอน ที่ห้อง”

กงอิงเสียนฝันลิ้มตา ก่อนจะเดินเข้าห้องโดยมีเหรินอี้คอยพยุง

เหรินอี้ไม่ได้มีเรี่ยวแรงมากนัก ระยะเวลาเพียงสั้นๆ แต่สองคนสี่ขา เดินตุ๊บตตุ่ไป ไม่ง่ายเลยกว่าจะถึงห้องนอนแขก เทรินอี้กัดฟันเร่งสาวเท้า อีกไม่กี่ก้าวจะถึงเตียงแล้ว เขาใช้กำลังสุดแรงเกิดเหวี่ยงกงอิงเสียนลงเตียง ทว่ากงอิงเสียนกลับคว้าแขนเขาแล้วกระซอกเข้าหาตัว

ทั้งคู่ล้มลงบนเตียงโดยมีเหรินอี้คร่อมเหนือร่างกงอิงเสียน แผงอก แบนแผงอก ฉับพลันเขาสว่างเมากว่าครึ่ง ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรง

กงอิงเสียน หรีตามองหรีนอ้อย่างงุนงง ราวกับไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นตอนนี้ ลักนิต

หรีนอ้อหน้าร้อนผ่าว หัวใจเต้นโครมคราม ร่างกายร้อนรุ่ม ผมนหน้าม้า ที่ยุงเหยิงชุมเหิงอ นัยน์เนตรที่เคลือบคลุมด้วยความเมา ริมฝีปากสีแดง อวอิมของกงอิงเสียน แตกต่างจากมาเดียนซาเงียบขริมเวลาปกตืออย่างชัดเจน เต็มเปี่ยมความเขี้ยววน

หรีนอ้อกลัวว่าความเปลี่ยนแปลงของร่างกายจะโดนจับได้ จึงกุลีกุจจะลุกขึ้น แต่กงอิงเสียนกลับคว้าแขนเขาหมับ แล้วพลิกตัวขึ้นมากดทับเขา ด้วยน้ำหนักของร่างกาย พร้อมกับมองมาด้วยสายตาทักังขา

หรีนอ้อไม่กล้าหายใจแรงเลยด้วยซ้ำ

“นาย...” กงอิงเสียนพูดเบาๆ “ทำไม...อยู่ใกล้ขนาดนี้”

“...ถ้าใกล้ไป นายก็ปล่อยฉันสิ” หรีนอ้ออยากเกาะมือออก แต่เจ้าหมอนี่ ขนาดกินเหล้าแล้วแรงยังเยอะอยู่เลย

“ชื่อของนาย” กงอิงเสียนนอนคว่ำบนตัวหรีนอ้อแล้วยึดตัวราวกับแมวตัวหนึ่ง “โคตรโง่เลย”

“...” หรีนอ้อสัมผัสได้ว่าแกอกออุ่นและกำยำของอีกฝ่ายกำลังทาบทับตัวเอง ทำเอาเขาหน้าชาวาว

“โง่ที่สุด...ที่เคยได้ยินในชีวิตนี้เลย” กงอิงเสียนว่าแล้วหัวเราะอีกอ้าก

“สารเลว” หรีนอ้อลอบสบถดำ “เอาละๆ ปล่อยฉันได้แล้ว” เขาตืดติ้น

จะผลักกงอิงเสียนออก

“อย่าขยับ” กงอิงเสียนเปล่งเสียงไม่สบอารมณ์ จากนั้นพลิกคร่อมตัว
เหรินอ้ออย่างคล่องแคล่ว

เหรินอ้ออึ้งงัน มองกงอิงเสียนอย่างทำอะไรไม่ถูก

เขาเริ่มมีความรักตอนสิบกว่าขวบ เคยเป็นหนุ่มเพลย์บอยเหมือนกัน
อายุปุนั้นแล้ว ไม่ว่าจะความรักหรือเซ็กซ์ก็โซกโซนพอตัว แต่ตอนนี้กลับ
ไม่กล้ากระดิกตัว ไม่รู้ทำไม ทุกครั้งที่เจอกงอิงเสียน เหมือนเขากลับไปเป็น
เด็กกะโปโลที่เพิ่งรู้จักความรักคนหนึ่งอีกครั้ง จะการจีบ ทักชะ หรือลูกไม้
อะไรก็ไม่กล้าใช้สักอย่าง กลัวว่าจะคิดไปเองฝ่ายเดียว กังวลว่าแม้แต่
มิตรภาพที่ได้มาไม่ถาวรของทั้งคู่ก็จะพลอยพังไปด้วย

มิหนำซ้ำกงอิงเสียนยังเชื่อใจเขา เห็นเขาเป็นเพื่อนอย่างบริสุทธิ์ใจ
เขาจะใช้ความเชื่อใจมาฉวยโอกาสได้อย่างไร

กงอิงเสียนก้มหน้าต่ำลง ผมนำมาที่ยุงเหยิงที่มหน้าผากเหรินอ้อ
ใบหน้าก้มต่ำชนิดที่เหรินอ้อนึกว่ากลับปากคู่นั้นจะประทับริมฝีปากของตน
เขากลั้นหายใจอย่างประหม่า

แต่กงอิงเสียนกลับหยุดลง จ้องตาเหรินอ้อแล้วพูดติดขัดว่า “ซูป...
อะ...อ้อร้อย”

เหรินอ้อไม่รู้ว่าตนผิดหวังหรือโล่งอก ถ้าขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไปตัวเอง
จะทำความแตกเข้าจริง ๆ “นาย...นายลุกขึ้นก่อนได้ไหม” เขายื่นมือไปผลัก
ไหล่กงอิงเสียน

กงอิงเสียนฉวยข้อมือแล้วกดลงเตยง ใช้มือของเหรินอ้อตบหัวเหรินอ้อ
อย่างไม่พอใจ พร้อมเอ่ยด้วยน้ำเสียงประหนึ่งกำลังอนว่า “ฉันเกลียดไฟ
แต่ไม่เกลียด...นาย”

เหรินอ้อใจลั่นระริก

กงอิงเสียนกอดเอาเหรินอ้อในท่าที่สบาย ซ้ายยังซุกหน้ากับซอกคอเขา
แล้วหลับตาลงอย่างสบายใจ

ครู่หนึ่งก็มีเสียงลมหายใจสม่่าเสมอดังแว่วมา

เหรินอ้อยังคงนิ่งไม่ไหวติง ได้แต่จ้องเพดานตาเขม็ง พักใหญ่ ๆ เมื่อ

เรียกกงอิงเสียนเบา ๆ สองครั้งแล้วไร้เสียงตอบรับ เขาถึงแน่ใจว่าคนข้างบน
หลับไปแล้วจริงๆ แต่พอเขาขยับตัว อีกฝ่ายกลับละเมอส่งเสียง

เหรินอึ้งชะงักไปอีกครั้ง

ถึงการกอดแบบนี้มันจะดีมากก็เถอะ แต่...ขยับตัวไม่ได้มันทรมาน
จริงๆ กอปรกับน้ำหนักของกงอิงเสียน มันทำให้เขาหายใจไม่สะดวก เขาเลย
ขยับตัวกงอิงเสียนออกอย่างระมัดระวังแล้วหยัดกายลุกขึ้น

เหรินอึ้งมองท่าทางหลับไหลของกงอิงเสียนแล้วคลี่ยิ้ม

เขาเอาหมอนหนุนใต้ศีรษะแล้วห่มผ้าให้ จากนั้นนั่งเฝ้าข้าง ๆ อยู่
เนิ่นนาน มองใบหน้ายามนิทรที่นิ่งสงบ ไร้ความหวาดระแวงของกงอิงเสียน
แล้วใจก็อ่อนยวบพิศปกติ

เขาใช้มือลูบผมกงอิงเสียนอย่างแผ่วเบา ใช้ปลายนิ้ววาดเค้าโครง
อันสมบูรณ์แบบ สายตามีความอ่อนโยนเต็มเปี่ยม

กงอิงเสียนนอนอยู่ข้างกายเขา ต่อให้จะอยู่ในฐานะของเพื่อนที่เฝ้ามา
แต่เขาหวังให้เวลาหยุดไว้เพียงเท่านี้

จนกระทั่งเขาง่วงจนเปลือกตากกระทบกันแล้ว ถึงเ็นมเข้าไปจูมพิศ
บนริมฝีปากกงอิงเสียนด้วยความระมัดระวัง “ฝันดีนะ”

เช้าวันต่อมา เหรินอึ้งตื่นตามเวลาการบริหาร ทำธุระส่วนตัวเสร็จแล้วไป
เตรียมมือเช้าในครัว ไม่นานก็ได้ยินเสียงซู่ซ่าดังมาจากห้องน้ำ

กงอิงเสียนออกจากห้องน้ำพอดีกับที่เขาขม่อเข้าชั้นโตะ ทั้งคู่เผชิญหน้า
กันโดยไม่ทันตั้งตัว

เหรินอึ้งใจเต้นระรัว สายตาเลื่อนลอย

ปฏิกิริยาของกงอิงเสียนก็ดูไม่ค่อยเป็นธรรมชาติเช่นกัน สีหน้าค่อนข้าง
แข็งทื่อ ก่อนจะกระแอมเบา ๆ แล้วบ่นว่า “ฉันไม่ควรตีมันตั้งแต่แรก เมื่อคืน
ไม่ได้อาบน้ำด้วยซ้ำ”

“...นายอาบน้ำที่สถานีแล้วไม่ใช่หรอ”

“มันไม่เหมือนกัน” กงอิงเสียนล้งเลเล็กน้อยแล้วแสวงถามส่ง ๆ ว่า
“เมื่อคืนฉันขึ้นเตียงได้ยังไง”

“แน่นอนว่าฉันพานายขึ้นเตียงนะสิ นายเดินไม่ไหวด้วยซ้ำ” เทรินอึ้ง
หยอกล้อ “ใครจะคิดว่านายจะคออ่อนแบบนี้”

“ไวน์ของนายไม่ดีต่างหาก” กงอิงเลียนเถียง

“โอเค ไวน์ของฉันไม่ตัวเอง”

กงอิงเลียนเหลือบมองเทรินอึ้งแวบหนึ่ง “ฉันพูดอะไรหรือเปล่า...”

เทรินอึ้งเลิกคิ้ว “โห พูดเยอะเลย”

กงอิงเลียนถามด้วยความร้อนรน “พูดว่าอะไร”

“บอกว่าคุณเป็นฮีโร่ หล่อเหลาส่งงามในใจนายมากแค่ไหน บอกว่า
ฉันเป็นชายเหนือชาย นายชื่นชมฉันมาก...”

“อูย” กงอิงเลียนกลอกตาใส่

เทรินอึ้งหัวเราะว่า “มากินมื้อเช้าเถอะ”

กงอิงเลียนมองข้าวต้มก๊วยและกับข้าวบนโต๊ะ นับว่าพอใจทีเดียว
“ข้าวต้มร้อนใหม่”

“เมื่อวานนายเริ่มตื่นก้าวแรก ยอมชดชุปร้อนแล้ว ถือเป็นโอกาสนี้ก้าว
ต่อไปหน่อยได้ไหม ต่อไปเริ่มกินของร้อนบ้าง”

“จำเป็นด้วยเหรอ” กงอิงเลียนล้งเลินดหน้อย “ฉันชินกับอาหารการกิน
ตอนนี่แล้ว”

“เมื่อคืนนายบอกฉันว่าชุปอร่อยมาก”

กงอิงเลียนแค้นเสียงเบาๆ

“อันนี้เรื่องจริง” เทรินอึ้งมองเขายิ้มๆ “ของร้อนดีต่อท้องไส้ รสชาติก็ดี
ฉันไม่อยากจะพาลาตของดีๆ ไปเพราะเหตุผลแบบนี้จริงๆ ทั้งที่นาย
เอ็นจอยได้เต็มที่แท้ๆ”

กงอิงเลียนเงิบ

“ชีวิตคนเรานะมีทุกข์มากกว่าสุข มีเรื่องที่ทำให้ตัวเองมีความสุขเพิ่มมา
ตั้งอย่างหนึ่ง ทำไมต้องปฏิเสธด้วยล่ะ” เทรินอึ้งตักข้าวต้มคำหนึ่งใส่ปาก “อืม
อร่อยจัง”

กงอิงเลียนกล่าว “ฉันลองดูหน่อยก็ได้”

“เอาสิ ค่อยเป็นค่อยไป”

กงอิงเสียนยกข้อขึ้นมาใกล้ปาก เป่าอยู่หลายทีถึงค่อยๆ กิน
 เหรินอึ้งมึนกว้าง

กงอิงเสียนกินไปสองคำแล้วโพล่งขึ้นว่า “เมื่อคืนฉันมีสัมผัสแนบชิด
 กับนายใช่หรือเปล่า”

คำพูดนี้ทำเอาเหรินอึ้งไป ชั่วตมที่กำลังกินแทบไหลออกจากปาก
 กงอิงเสียนขมวดคิ้ว “ใช่หรือไม่ใช่”

เหรินอึ้งกระแอมเบาๆ “แบบไหน...แบบไหนถึงเรียกว่า ‘แนบชิด’ ละ”
 เขาใช้เวลาทั้งคืนกว่าจะสงบสติอารมณ์ลงได้ ตอนนี่กงอิงเสียนดันพูดขึ้นมา
 ทำให้เขาอดคิดถึงจูบนั้นแล้วร้อนตัวขึ้นมาไม่ได้

“ก็...” กงอิงเสียนครุ่นคิดอยู่นาน แต่ไม่รู้ว่าจะให้คำนิยามอย่างไร
 จู่ๆ เขาก็โมโห “ไม่ว่าจะยังไง นายก็ห้ามเล่าเรื่องที่ฉันมาแล้วคุณตัวเองไม่ได้
 ให้ใครฟังเด็ดขาด!”

เหรินอึ้งขำพริต “ฉันแชร์ให้ลุงเซ็งกับเพยหลานฟังน่าจะได้นะ”

กงอิงเสียนแค้นเสียง “ก็ลองดู”

ทั้งสองหยอกล้อกันอีกไม่กี่คำ

พอกินข้าวเสร็จ เहरินอึ้งถามว่า “วันนี้เป็นวันหยุด นายจะไปที่สถานี
 หรือเปล่า”

“ตำรวจมีวันหยุดที่ไหนกัน” กงอิงเสียนกล่าว “แต่วันนี้ไม่ใช่เวรฉัน”

“แล้วนาย...” เहरินอึ้งอยากถามว่าจะกลับไปสอบปากคำชายสวมสูท
 คนนั้นหรือเปล่า

กงอิงเสียนส่ายหน้า “วันนี้ฉันให้ไซ้เจียงไปสอบปากคำคดีวางเพลิง
 คอมมิวนิสต์ว่านหยวนกับคดีเผารถ ฉันกะว่าจะรวบรวมหลักฐานในอดีตกับ
 พี่เหยียนหน่อย”

“ก็ดีเหมือนกัน”

“นายไปกับฉันสิ” กงอิงเสียนมองเหรินอึ้ง “นายเคยบอกว่าคุณจะช่วย”

“แหงอยู่แล้ว” เहरินอึ้งพูดอย่างจริงจัง “ฉันจะทำให้เต็มที่แน่นอน”

กงอิงเสียนโทร.หาซิวเหยียน ส่วนเหรินอึ้งก็เก็บกวาดครัวแล้วเปลี่ยนชุด
 ทั้งคู่ออกจากห้อง เहरินอึ้งรับกุญแจมาแล้วขึ้นฝั่งคนขับ “ไปไหน”

“บ้านนั้น”

ระหว่างทาง มือถือของเหรินอี้แผดเสียง เขารับโดยที่ไม่ทันได้มอง

“พี่ ฉันเอง” เสียงของฉีเซียวดังเข้ามาในโสตประสาท

“อ้อ อรุณสวัสดิ์ นายต้นเข้าขนาดนี้เลยหรอเนี่ย” เหวินอี้แอบชำเลืองมองกองอิงเสียน

“คือ ฉันมีปัญหานิดหน่อย อยากให้พี่ช่วย”

“มีอะไร ว่ามาเลย”

“บริษัทของฉันรับงานโฆษณาตัวหนึ่งให้ วางแพลนเวลาถ่าย โลเกชั่น และคนไว้หมดแล้ว แต่โลเกชั่นดันถูกปิดเพราะปัญหาเรื่องความปลอดภัย ด้านอัครคิภัย เห็นบอกว่าใช้เวลาแก้อาทิตย์หนึ่ง”

“ปัญหาอะไรอะ ฎุกร้องเรียน หรือมีหน่วยดับเพลิงไปตรวจสอบดูหรือยัง”

“รายละเอียดฉันก็ไม่ค่อยรู้” ฉีเซียวเอ่ยอย่างหงุดหงิด “ถ้าวันพุธไม่ได้ถ่าย ฉันต้องไปทำอืงงาน แล้วเขาก็ต้องเปลี่ยนตัวนักแสดง แถมโฆษณาตัวนี้เงินดีมากด้วย ฉันไม่อยากพลาดจริงๆ” เขาอดอ้ออ่น “พี่ ช่วยฉันหน่อยได้ไหม ฉันอึดอั้นจะตายแล้ว”

ห้องโดยสารค่อนข้างเงียบ คำพูดของฉีเซียวเล็ดลอดเข้าหูกองอิงเสียน ทุกคำไม่ขาดไม่เกิน เขาแค่นเสียงเบาๆ

เหรินอี้ปลอบอีกฝ่าย “ใจเย็นๆ เขตไหน กองไหนสั่งปิด”

“ชื่อกองเป่ยกัง”

“งั้นนายช่วยถ่ายชื่อ ที่อยู่กับรายละเอียดคร่าวๆ ของโลเกชั่นแล้วส่งมาให้หน่อย เดี๋ยวฉันช่วยถามให้ ถ้าปัญหาเล็กๆ แก้นิดหน่อยก็พอ ฉันจะเร่งพวกเขาให้”

ฉีเซียวพูดด้วยความดีใจ “ขอบคุณนะพี่” ฉีเซียวว่าจบก็ทำเสียงจิบดังๆ แล้วหัวเราะ

กองอิงเสียนเลิกคิ้ว เหลือบมองเหรินอี้แวบหนึ่ง

เหรินอี้รีบเอ่ยทันควัน “เอาละ งั้นวางภาระ ฉันขับรออยู่”

“เดี๋ยว!” ฉีเซียวพูดจากำถามว่า “พี่ ครั้งหน้าจะขอบคุณให้สมน้ำสมเนื้อ

เลย พี่อยากเล่นอะไรว่ามาได้เลย”

เหรินอ้อรับคำอ้อมแอ้ม “แล้วเจอกัน” จากนั้นก็วางสายอย่างรวดเร็ว เสียงของกงอิงเสียนไม่สบอารมณ์อย่างชัดเจน “เรื่องมันเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยด้านอัคคีภัย คงไม่คิดจะใช้เส้นสายช่วยหรือไม่ใช่”

“แน่นอนว่าต้องช่วย แต่ก็ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่ปฏิบัติตามข้อกำหนดละนะ” เหรินอ้อพูดเสียงประเด็น “เอ้อ ถ้าไปเส้นสายหมิ่นรจนจะติดหรือเปล่านะ หรือจะขึ้นโทลล์เวย์ดี”

กงอิงเสียนกลับไม่ยอมลดละ “ช่วยยังไง”

“ขึ้นอยู่กับสถานการณ์” เหรินอ้อลูบจมูกบ่อยๆ “ปกติการปรับเรื่องความปลอดภัยด้านอัคคีภัยยิบย่อยจะง่ายมาก ฉันแค่บอกให้ทางกองรับไปตรวจเช็กก็ประหยัดเวลาได้เยอะเลย”

“อ้อ เป็นเพื่อนที่ดีจริงๆ” กงอิงเสียนถามอีกว่า “พวกนายรู้จักกันได้ยังไง”

“...สังสรรค์กับเพื่อน”

“พวกนายเล่นอะไรกัน”

เหรินอ้อยิ่งตอบก็ยิ่งรู้สึกไม่ชอบมาพากล “นายกำลังสอบปากคำคนร้ายหรือไง”

กงอิงเสียนหันมาจ้องเขม็ง จนเหรินอ้อรู้สึกกลัวแล้วเอ่ยว่า “นายเคยเห็นฉันสอบปากคำแล้วนี่”

ความหมายก็คือ เกรงใจเขามากแล้ว? เหรินอ้อสั่นไม่เข้าคายไม่ออก “เราเล่น...เล่นเกม พอใจหรือยัง”

“จริงหรือ” กงอิงเสียนรู้สึกงุนงงว่าทำไมที่ที่ฉีเซียวมี่ต่อเหรินอ้อค่อนข้างประหลาดน้ำเสียงแบบนั้น ไหนจะประโยคนั้นอีก...แต่เขาก็บอกไม่ถูกว่าแปลกตรงไหนสรุปก็คือ เขาไม่ชอบเอาซะเลย

“ก็จริงนะสิ ฉันขึ้นโทลล์เวย์แล้วนะ”

กงอิงเสียนไม่ได้ชักใช้ไล่เสียง แต่ไม่ชอบชื่อฉีเซียวอะไรนั้นเลยสักนิด

พอถึงบ้าน ลุงเซ็งถามกงอิงเสียนว่าไปเยี่ยมบ้านเพื่อนครั้งแรกมีความสุขหรือเปล่า ทำอะไรกันบ้าง

กงอิงเสียนตอบส่งๆไปไม่กี่คำ ส่วนเทรินอีกกลับแชร์เรื่องราวให้ลุงเซ็งฟังอย่างร่าเริง ทำเอาลุงเซ็งยิ้มหน้าบาน แถมยังบ่นว่า “แล้วทำไมถึงรีบกลับมาครับ วันนี้เป็นวันหยุด น่าจะอยู่เที่ยวนานๆหน่อย”

“ผมกลับมาเพราะมีธุระ ลุงเซ็ง เดี่ยวพี่เหียนจะมา ลุงช่วยเตรียมของที่เธอชอบไว้หน่อยนะ”

“อ้อ คุณชีวิตจะมาเจอครับ ยอดไปเลย บ้านเราเองก็ไม่ทำขนมเบี๊ยะไส้เผือกนานแล้ว” ลุงเซ็งเอ่ยยิ้มๆ “วันนี้เป็นวันดีอะไรหนอ มีแขกมาที่บ้านเพียบเลย”

กงอิงเสียนพูดกับเทรินอ้อ “นายมากับฉัน”

กงอิงเสียนพาเทรินอ้อขึ้นชั้นบน สุดทางเดินชั้นสามมีประตูปิดสนิทบานหนึ่ง มันคล้ายกับประตูบานอื่นๆในบ้าน แต่ตัวล็อกต่างกัน เพราะเป็นสมาร์ทล็อก ใครที่ไหนจะใช้ระบบสมาร์ทล็อกกับประตูในบ้าน แคมด้ามจับทองเหลืองก็ถูกขัดชะเงาไว้ เทรินอ้อรู้ว่าพื้นที่ตั้งแต่ชั้นสองขึ้นไปเป็นของกงอิงเสียนแต่เพียงผู้เดียว นอกจากห้องนอน ประตูบานอื่นๆก็ไม่มีร่องรอยแบบนี้ มันบ่งบอกว่าเป็นห้องหนึ่งที่กงอิงเสียนเข้าออกเป็นประจำ

เป็นดังคาด กงอิงเสียนตรงไปที่ประตูบานนั้น สแกนลายนิ้วมือแล้วเสียงประตูเปิดก็ดังขึ้น ก่อนที่เขาจะผลักประตูออก

กลิ่นของความหนักอึ้งและเก่าครีฟุ้งเข้ามาตีแสงหน้า เทรินอ้อยังไม่ทันเห็นว่าข้างในมีอะไรก็รู้สึกถึงความกดดันอย่างบอกไม่ถูก

กงอิงเสียนเหลียวมองเทรินอ้อ “อดีตของฉันอยู่ในนี้”

ไหรินอ๊ ตามกงอิงเสียนเข้าไป ภายในห้องโถงมีชั้นหนังสือกับโต๊ะตัวเครื่องหลายตัว โดยมีสิ่งที่คล้ายวัตถุพยานมากมายอยู่บนโต๊ะ ตามผนังเต็มไปด้วยรูปถ่าย ภาพข่าวหนังสือพิมพ์และข้อมูลต่างๆ

หนึ่งในนั้นมีโต๊ะเล็กๆ ๑ ชุดด้วยผ้ากำมะหยี่สีชาวมีเพียงกรอบรูปตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยว

กงอิงเสียนเดินไปหยุดหน้าโต๊ะ ถอดถุงมือ หยิบกรอบรูปแล้วใช้ปลายนิ้วเรียวไต่ผ่านบุคคลในภาพถ่ายอย่างแผ่วเบา

เหรินอ๊เดินเข้าไปหา แล้วเขาก็ยื่นกรอบรูปให้

สิ่งที่เหรินอ๊รับมาไม่ใช่กรอบรูปเล็กๆ แต่เป็นความเชื่อใจที่คนคนหนึ่งไม่เคยมอบให้คนแปลกหน้ามาตลอดสิบแปดปี

เป็นรูปครอบครัวที่มีสมาชิกสี่คน เป็นครอบครัวที่หน้าตาดีที่สุดในที่เหรินอ๊เคยเจอ ผู้เป็นพ่อหล่อเหลา คนเป็นแม่สวยสะคราญ ลูกชายลูกสาวกึ่งดงามราวกับภูต

เหรินอ๊มองเด็กชายที่น่ารักน่าเอ็นดูในรูป นัยน์ตาสุกใสดูจสายธารรอยยิ้มเจิดจ้าดังดอกไม้ เขาถูกผู้เป็นแม่อุ้มไว้ สองมือกางออกอย่างมีความสุขประหนึ่งโอบกอดโลกทั้งใบเอาไว้ ใบหน้าปราศจากความหวาดกลัวไร้ความเย็นชา ไม่มีความกังวลใด

ทว่าไม่นานหลังจากนั้น เด็กคนนี้ถูกพรากทุกอย่างไป ร่วงจากปุยมะฆจมตั้งสู่หุบเหวลึกไม่อาจหลุดพ้นได้ตลอดกาล